

Rode: Den højtærede Minister ved det; ham behøver jeg ikke at fortælle det, og det kunde ikke falde mig ind i øvrigt at udlevere min Kilde eller den vedkommende til den højtærede Ministers Behandling. I øvrigt er der jo i dette Forhold aldeles intet at bebrejde den højtærede Indenrigsminister, jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg har ikke rettet den mindste Bebrejdelse imod ham, eftersom han har handlet i Forstaaelse med Statsministeren. Hvis Forholdet skulde være, at det har været en privat Aftale, de to Mænd imellem, og det var ubekendt for de øvrige Ministre, beklager jeg i høj Grad, at jeg er kommet til at røbe en saadan indre Hemmelighed, men det forekommer mig, at hele denne Episode var af saadan Interesse og Betydning, at det er af Værdi at faa dette Forhold klarlagt. Og saa kan Ministeren gerne sige, at det ingenting er; saa faar ærede Medlemmer af dette Ting afgøre, hvem de i dette Forhold vil tro, der er slet ikke noget andet Valg, om de vil tro Ministeren, som siger, at det ikke er Tilfældet, eller mig, som siger, at det er Tilfældet.

Til den højtærede Landbrugsminister skal jeg dernæst sige følgende. Om hans Tale nu er der sagt mange Gange, at Stemmeføringen var en anden, men det betyder ikke meget, naar Indholdet er det samme. Stemmeføringen var de Konservative mere behagelig, men Indholdet kan derved ikke blive behageligt. Kun en enkelt Sætning var henvendt til mig, og jeg skal derfor ogsaa kun sige nogle faa Ord til den højtærede Minister. Han sagde, at det daarligste Tidspunkt til at indføre 8 Timers Arbejdsdagen var dog nu. Jeg beder dog den højtærede Landbrugsminister erindre, at Tidspunktet for 8 Timers Arbejdsdagens Indførelse er valgt ikke af dette Land, men af hele Verden, efter at den havde ført en Krig, som den mente dog skulde føre til et kulturelt og socialt Fremskridt for dem, som havde ofret saa uhyre meget under denne Krig. Tidspunktet er valgt af Versaillestraktatens Signaturmagter, baa- de dem, der dikterede den, og dem, der antog den. Disse har til hele Verden sagt: Vi skylder at indføre Forbedringer i Arbejdernes Forhold, vi skylder at indføre 8 Timers Arbejdsdagen. Og de har gjort dem til et Hovedpunkt i selve det Folkens Forbund, vi er indtraadt i, og alle, som er indtraadt i dette Forbund, af Magter, der kan ligestilles med os, har gjort det samme som vi. Hvis det er det daarligst mulige Tidspunkt, saa er dette en Kritik af Verdens betydeligste Statsmænd, men jeg ved jo, at den højtærede Landbrugsminister ikke

viger tilbage for at kritisere nogen. Det, som den højtærede Minister siger, er dette: Vanskelighederne nu ligger i, at vi ikke afpassede os tilstrækkeligt efter det nuværende Velstandsniveau, og han henviste til, at Landbruget kan eller vil ikke betale Haandværkerne de Priser, de kræver. Men naar den højtærede Minister siger, at man ikke kan betale Arbejdet til den Pris, der forlanges, er det et Spørgsmaal, som man maa føje til, og det er dette: Men kan da en lavere Arbejds løn betale Livsomkostningerne for Tiden? Det har den højtærede Landbrugsminister ikke svaret paa: Kan en lavere Arbejds løn faktisk betale Livsomkostningerne? Og jeg beder stadig erindret i denne Sag — vi har talt om det før —, at Forholdet er jo dette, at den danske Arbejder maa betale Livsomkostningerne højere end den engelske, fordi han maa betale Valutatillæg til dem. Det er et Forhold, som en Landbrugsminister ikke burde lade ude af Betragtning, at de Priser, som Landbruget faar for sine Levnedsmidler, og som ingenlunde er for høje, henset til, hvad Landbruget efter sin Produktion maa have, i Virkeligheden er for lave i England, fordi England kun betaler en Del af Prisen og lader det danske Samfund ved Valutatillægget betale Resten. Dette maa man tage med i Betragtning, naar man opstiller hele dette Spørgsmaal, hvad det er for et Velstandsniveau, vi befinder os paa, og hvilke følger det har. Man maa se paa alle de forskellige Faktorer og ikke kaste sig over en enkelt, og det er det, som gør, at jeg betragter den højtærede Landbrugsministers hele Politik saaledes, som jeg har bedømt den: at han har hejst en Frihandelsfane, Liberalismens værdifulde Frihandelsfane over en reaktionær Politik. Thi det, som den højtærede Landbrugsminister i Virkeligheden siger, er dette: efter at Verdenskrigen er ført, og efter den Ødelæggelse, som den har afstedkommet for Landene rundt omkring, ofte ogsaa paa Grund af en fejlagtig Politik indenfor selve Landene, hvem skal da betale Omkostningerne ved at komme op igen? det skal de, der arbejder for Løn, hvad enten de arbejder for Løn med Haanden eller med Hovedet, hvad enten de arbejder for Løn hos de private eller for det offentlige. Det er den Politik, som siger: Bort med Konjunkturtillægget til Tjenestemændene, bort med 8 Timers Arbejdsdagen og ned med Lønningerne. Det er den, som siger: De, der har noget, de, der sidder som Arbejdsgivere paa den ene eller den anden Maade, de skal ikke, men derimod de, som tager Arbejde for